זינדיק בלוט

(פארזעצונג)

בענדושאמין האט איבערגעלייגט דעם בריוו און ער איז נעבליבן זיצן א שווייגנדיקער. זיין פנים האט אויסגעדריקט פארצווייפלונג.

קיידי האט טרויעריק אַ פרעג געטאָן :

— איז וואס דיינקסטו איצט צו טאָן ?

— איך וועל אהין פארן — האט בענדושאמין אנטשלאסן נעוואָגט — איך וועל איר היינט שרייבן א בריוו און איך וועל איר לאָזן וויסן, אז איך פאר אהין ארויס און זי זאל מיך דערווארטן ביי דער טריין.

— אלרייט, וועז וויל סטו פארן ?

— איך רעכן צו פארן מארגן בייטאג.

— איך דיינק אז ס'איז גלייכער אי־ בערמארגן.

— פארוואס ?

— ווייל דיין בריוו וועט זי באקומען מארגן, איז גלייכער אז זי זאל וויסן מיט א טאג פריער וועז דו קומסט כדי זי זאל זיך קאנען אייגרדענען דיר צו טרעפן. וואָרום, ווי איך פארשטיי, דארף זי זיך דאָרט היטן פאר אימיצן . . .

— פארוואס פאלט עס דיר אין אזוי?

— איך זע עס דערפון וואס זי שרייבט נישט איר איינעגעס אדרעס. פון דעם וואס זי ניט אן איר אדרעס "דושענעראל דעליווערי", און נישט אויף ריכטיקן אד־ רעס. דאס באווייזט, אז זי דארף זיך שטארק היטן.

— אבער פאר וועמען היט זי זיך ? פארוואס היט זי זיך ?

— וואס וויים איך ?

— איך גלויב אז דו ביזסט נערעכט..... איך וועל איר שרייבן אז איך פאר אהין איבערמארגן.

אזוי איז עס געבליבן. בענדושאמין איז אויפגעשטאנען פון זיין ארט און ער האט זיך אנגעטאן די הוט צו פארן אין אפיס אריין.

פארן הויז איז שוין דושים נעשטאנען מיט דער מאשין און ער האט נעוואָרט אאָר אים.

אין דרויסן איז נעשען ליכטיק, פריש און פריי. ס'איז נעווען איינער פון די ליכטיקסטע און זוניקע זומער טעג. דער הימל איז ענטאנגען א בלויער א ריינער און א טיפער. נאר דארט פון ווייטן האט זיך אין דער לופט נעשפרייט א נעפל פון רויך, וואס האט זיך נעצויגן פון הויכע פאבריק קוימענס און איז זיך אויבן צור־ אמענגענומען, זיך צוואמענגענאסן.

די זון האט געבלענדעט די אוגן א מילד פרימארגן וווינטל האט נעגלעט איבערן פנים און האלז.

בענדושאמין איז אויסגעקומען און ער איז נעבליבן שטיין. ער האט טיף אין זיך ארייינגעאטעם די ריינע לופט, און מיט דער ראכה האט ער באוואונדערט דעם דרויסן. ער האט זיך ממש נעפלוויקט מיט אים. וינט ער איז אריס פון פריזון איז דאס פאקטיש נעווען דער ערשטער טאג אין זאל זיך קאנען אייגנארדענען דיר צו ווי אלע אנדערע מענטשן. ער האט זיך אויסגעדרייט צו קיידי און אים אנגעקוקט.

— איז וואס דיינקסטו איצט צו טאָן ?

— איך וועל אהין פארן — האט בענ־ דושאמין אנטשלאסן נעוואָגט — איך וועל איר היינט שרייבן א בריוו און איך וועל איר לאָזן וויסן, אז איך פאר אהין ארויס און זי זאל מיך דערווארטן ביי דער טריין.

— אלרייט, וועז וויל סטו פארן ?

— איך רעכן צו פארן מארגן בייטאג.

— איך דיינק אז ס'איז גלייכער אי־ בערמארגן.

— פארוואס ?

— ווייל דיין בריוו וועט זי באקומען מארגן, איז גלייכער אז זי זאל וויסן מיט א טאג פריער וועז דו קומסט כדי זי זאל זיך קאנען אייגרדענען דיר צו ווי אלע אנדערע מענטשן. ער האט זיך אויסגעדרייט צו קיידי און אים אנגעקוקט.

— איך רעכן